

tid ikke saa let at faa flere selvstændige Institutioner af denne Art i et lille Land som vort. Vi har den Glæde og den Ære her i Landet, at vort Hjem for vanføre har ført an i hele dette Arbejde for at hjælpe de stakkels Mennesker, der ikke har Lemmernes fulde Brug. Men Udviklingen af denne Institution har ført med sig en Oplæring, en Opdragelse, en Uddannelse af baade Læger og Mekanikere til at præstere det Arbejde, der kræves, og det er ikke nemt paa Stedet at lave en saadan Anstalt f. Eks. i Jylland. Jeg tror dog, man har fundet en god Udvej ved, at man sender fra Anstalten her i Byen Læger til Provinsen, der saa modtager de Patienter fra de forskellige Steder, som skal tilses. Herudfra kan der maaske med Tiden udvikle sig saadanne Betingelser, der skal til, for at Jylland kan faa sit eget Institut.

Det ærede Medlem Hr. P. Andersen nævnte en anden Sag. Det ærede Medlem var meget utilfreds med, at Ministeriet havde skrevet til Svendborg Byraad, at den 15. Juni er en Fridag i Folkeskolen. Det ærede Medlem nævnte, at det var en Bestemmelse paa Skoleplanen; det er rigtigt, men det er for Resten noget ganske usædvanligt, at noget saadant kommer paa Skoleplanen, det plejer at komme paa Undervisningsplanen. Det har sin Rigtighed, at Ministeriet overfor Svendborg Byraad har gjort opmærksom paa, at den 15. Juni er en Fridag; men det er ikke noget, man har Grund til at bebrejde Ministeriet, for det er en Sag, som er afgjort ved en Anordning, og man plejer jo ogsaa fra det ærede Medlems Side at sige, at Lov er Lov, og Lov skal holdes. Ministeriet kan heller ikke uden videre sige, at man i Svendborg godt kan holde Skolen Dag. Saa længe vi har en saadan Anordning, maa Ministeriet gøre opmærksom paa den. Nu er jo den 15. Juni yderligere blevet en folkelig Festdag derved, at det er Genforeningsdagen.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen har rettet to Spørgsmaal til mig. Det ene angaar Skolekommissionsforhold, og det andet angaar den kommende Værgeraadslov. Hvad det første Spørgsmaal angaar, ønskede det ærede Medlem, at man maatte indføre den Praksis, at naar der fra en Skolekommission sker Indberetning om en Lærer, og navnlig hvis denne Indberetning ikke er rosende, men maaske indeholder Ankepunkter, skulde dette meddeles Læreren. Saa vidt mig bekendt beskæftiger Skolekommissionen sig netop med dette For-

hold. Det er slet ikke let at ordne det paa rette Maade; thi vel er det rimeligt, at en Lærer ønsker at faa at vide, naar Skoletilsynet til højere Myndigheder indgiver Besværing, men paa den anden Side har det ogsaa sin Betydning, at man i Centralstyrelsen kan faa fortrolige Oplysninger fra Skolestyrelsens Side. Her er Forhold, der maa overvejes mod hinanden, og jeg tror, som sagt, at den store Skolekommission arbejder med dette Spørgsmaal, og at man maa afvente et Forslag fra den desangaaende.

Det andet Spørgsmaal, det ærede Medlem fremsatte, var Spørgsmaalet om, hvorvidt der til Undervisningsministeriet var kommet til Erklæring en Betænkning angaaende en ny Værgeraadslov. Jeg kan her oplyse, at Justitsministeriet under 18. Oktober har oversendt en saadan Betænkning til Erklæring, som for Tiden er under Overvejelse i Undervisningsministeriet.

Jeg maa, da jeg nu har Ordet, skønt jeg egentlig helst havde undladt det, igen henvende mig til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen. Jeg siger, at jeg vilde helst have undgaaet det, thi jeg erkender, at det ærede Medlem ved sin Tale forleden egentlig har imødekommet, hvad jeg ønskede, nemlig at give en Undskyldning — jeg kan jo bruge Ordet, for det ærede Medlem brugte det selv — for sit Angreb paa to bestemte Lærere ved Haderslev Seminarium. Jeg vil anerkende dette hos det ærede Medlem, at han erkendte — saadan forstod jeg i hvert Fald hans Tale —, at han skyldte at give en saadan Undskyldning. Og dette kunde jeg have nøjedes med at nævne, hvis ikke det ærede Medlem i sin Tale nu sidst desværre har tvunget mig til at sige noget mere.

Jeg tænker i denne Sammenhæng ikke paa at opholde Tinget, bruge det høje Tings kostbare Tid til en nøjere Gaaen ind paa Spørgsmaalet, om jeg finder, at en Lærer, der i Samtale med Eleverne kun faar ja og nej, arbejder paa den heldigste Maade — det er jo ikke en Samtale —, eller om en Lærer, naar han foreviser noget i sin Klasse, skal gøre det saaledes, at kun een ser det og de andre ikke. Det er den Slags Trivialiteter, som jeg ikke synes, det høje Ting skulde opholdes med. Endvidere finder jeg, at det ærede Medlem ved at tale saa meget om Metoden, som var det forkastelige derovre, selv kommer i en noget vanskelig Stilling. Jeg skal nemlig sige det ærede Medlem, at der er en Metode, som altid er den bedste, det er den at